

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VIII

číslo 4

Květen 2003

Foto Jan Macek

Tučňák Matěj slaví letos 10. narozeniny

Maskot mládeže litoměřické diecéze přicestoval do Čech z Patagonie v roce 1993 a představil se nám na Celostátním setkání mládeže na Velehradě. Od té doby tu žije s námi a byl i na 27. diecézním setkání mládeže v Litoměřicích.

ZÚČASTNĚTE SE:

- do 15. 6. – Hejnice
Výstava Lucie Holíkové
31. 5. – Bozkov (u Semíř)
Dětská pouť
31. 5. – Jablonné v Podještědí
Hlavní pouť
1. 6. – Ústí nad Labem-Střekov
100 let od posvěcení, koncert
6. 6.–7. 6. – Příchovice – Vratislavice
Svatodušní pochod
7. 6. – Teplice
Celodiecézní ministrantský den
7. 6. – Praha
Mistrovství ČR ve znalostech Bible
20. 6.–22. 6. – Hejnice
Setkání laiků
21. 6. – Přepěře (u Turnova)
Střelecká soutěž
29. 6.–2. 7. – Litoměřice
Emauzské dny
30. 6.–5. 7. – Hradec Králové
Gregoriánský seminář
30. 6.–23. 8. – místo bude upřesněno
Antiochia
2. 7.–6. 7. – Ostrava
Charismatická konference
5. 7. – Mčely
Pouť
20. 7.–25. 7. – Litoměřice–Bozkov
Pěší pouť mládeže
3. 8.–10. 8. – Kostelní Vydří
JUMP
17. 8.–23. 8. – Třešť
Celostátní setkání animátorů
7. 9. – Liberec U Obrázku
Hlavní pouť

Tento seznam je pouze orientační.
Podrobné údaje na stranách 10–13.

zdislava.signals.cz

Čtyři milióny kroků pro život

Občanské sdružení Hnutí Pro život ČR (<http://prolife.cz>) uspořádalo v sobotu 29. března 2003 v centru Prahy Pochod pro život. Konal se již tradičně u příležitosti Dne nenarozených dětí (25. března) s cílem upozornit na to, že zákon o potratech slouží především ke zneužívání žen či likvidaci dětí v jejich lůnech. Letos byl Den zvláště radostný a lidé odjížděli do svých domovů s novým nadšením pro pomoc rodinám ve svém nejbližším okolí.

Pochod pro život začal modlitbou růžence a koncelebrací v Chrámu Matky Boží před Týnem na Staroměstském náměstí. Průvod, v němž bylo vidět mnoho mladých rodin s dětmi, se po mši svaté vydal pěší zónou ze Staroměstského na Václavské náměstí. I během samotného průvodu se část účastníků modlila společně růžencem.

U sochy svatého Václava vyvrcholil Pochod pro život krátkým programem. Povzbuzující slova pronesl JUDr. Ing. Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL, inspiraci přivezli také členové slovenského Fóra života, mladí manželé Michalíkovi. Svým manželkám a matkám svých dětí nahlas před více než osmisetčlenným shromážděním poděkovali tři otcové rodin, kteří zároveň zdůraznili základní apel letošního Pochodu pro život: *Ať se muži a otcové i přes aktivní propo-*

tratovou politiku státu vždy zachovají rytířsky a zodpovědně a jsou připraveni postarat se o svou ženu a přijmout své dítě.

Obrovský aplaus sklídila gynekoložka dr. Xenie Preiningrová. Na Pochod pro život přijela s celou svou rodinou, aby povzbudila všechny lékaře k odvaze zůstat na straně zásad, které tvoří pravý charakter jejich povolání.

Čtyři milióny kroků, které účastníci pochodu ušli, měly i letos znovu upozornit na paradox současné potratové legislativy, vykonávané státem,

kteřá místo slabým a ohroženým pomáhá silnějším. Současným zákonem stát v praxi již předem odnímá jakoukoli ochranu a na poslední místo řadí pomoc nastávajícím matkám právě v období, kdy je žena nejzranitelnější a snadno podléhá tlaku svého okolí.

V roce 2002 bylo podle aktuální statistiky umělým potratem usmrceno 28 850 nenarozených dětí, tzn. že jich denně v naší zemi loni zemřelo téměř 80. Zvažte proto svou účast na příštím Pochodu pro život, který jasným způsobem apeluje na naše zákonodárce a podporuje všechny, kteří pracují na posílení úcty k lidskému životu v naší zemi. Uskuteční se 27. března 2004 v Praze.

Zdeňka Rybová,
Hnutí Pro život ČR

Nahoře: Čelo průvodu v pražské Celetné ulici
Vlevo: Ze závěrečného programu u sochy svatého Václava (zleva dr. Preiningrová s dětmi, Zdeňka Rybová z HPŽ ČR a dr. Tomáš Preininger
Dole: Jeden ze tří otců rodin děkuje své ženě.

Podpora Pochodu pro život

Ti, kteří nemohli přijet vyjádřit své sympatie Pochodu pro život do Prahy, byli vyzýváni, aby ji podpořili adorací ve svých farnostech.

Také v Diecézním domě kardinála Trochty se sešlo několik lidí, kterým není lhostejné zabíjení nevinných dětí, aby svou modlitbou podepřeli pražský pochod. Při adoraci zazněly například krásné myšlenky Matky Terezy, která sama mnoho nenarozených či odložených dětí zachránila. Účastníci se také pomodlili velmi suggestivní, „drsnou“ křížovou cestu nenarozeného dítěte. Velký dík patří P. Martinu Davidkovi, který toto modlitební setkání umožnil a požehnal mu.

M. L., Litoměřice

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost Tanvald, Wolkerova 378, 468 41, Tanvald. Telefon 603 324 397
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Číslo účtu: 963293379/0800
Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek
Sazba Jan Macek, © 2003 Corel Corp. a Jan Macek.
Jazyková úprava tohoto čísla: redakce. Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Náklad 1500 výtisků.
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.
Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2003: 125 Kč + poštovné
Ročník VIII., číslo 4. Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042
Datum vydání: 25. 5. 2003. Uzávěrka příštího čísla: 30. 5. 2003
Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí duchovních naší diecéze

V červnu 2003 slaví narozeniny

1. 6. Jan Filip Rathouský OFM – 32 let
2. 6. Jan Horníček, trvalý jáhen – 68 let
3. 6. Jan Burian – 56 let
4. 6. František Janíček – 41 let
11. 6. Alexej Baláz – 60 let
13. 6. Klaret Antonín Dąbrowski OFM – 48 let
16. 6. Rudolf Zimandl – 84 let
16. 6. Jiří Voleský – 38 let
18. 6. Jozef Piroh – 58 let
20. 6. Miloš Raban – 55 let
23. 6. Rudolf Repka – 31 let
23. 6. Jan Hrubý, trvalý jáhen – 58 let
25. 6. Pavel Procházka – 47 let
29. 6. Jan Jucha MS – 38 let
30. 6. Viliam Matějka – 42 let

Výročí svěcení

2. 6. Pavel Tichý SDB – 2 roky
5. 6. Miroslav Materiko MS – 4 roky; Michal Podzimek – 5 let
6. 6. Karel Jordán Červený III.OP – 5 let
7. 6. Aleksander Siudzik CSSR – 22 let
10. 6. Piotr Jerzykiewicz MS – 3 roky; Rafal Wala – 8 let
10. 6. Krzysztof Mikuszewski MS – 8 let
11. 6. Józef Szeliga – 11 let
13. 6. Ferdinand Plhal SDB – 40 let
13. 6. Ladislav Nádvořník SDB – 5 let
14. 6. Vladimír Novák – 6 let
15. 6. Antonín Sedlák, jáhen – 1 rok
15. 6. Pavel Ajchler, jáhen – 1 rok
15. 6. Marcin Saj, jáhen – 1 rok
16. 6. Milan Mordačík, trvalý jáhen – 2 roky
17. 6. Jiří Breu, trvalý jáhen – 2 roky
20. 6. Jan Rob SDB – 55 let; Antonín Hladký SDB – 40 let
22. 6. Václav Vlasák – 24 let; Václav Dvořák SDB – 33 let
22. 6. Jan Filip Rathouský OFM – 1 rok
23. 6. Hynek Šťastný – 40 let; František Opletal – 40 let
23. 6. Jan Kozár – 40 let; Miroslav Radim Jáchym OFM – 31 let
24. 6. Marek Vilém Štěpán O.Praem. – 3 roky
24. 6. Rudolf Prchal – 47 let; Rudolf Prey – 31 let
24. 6. Jan Pepřla – 48 let; Viliam Matějka – 17 let
24. 6. Stanislav Jonášek SDB – 3 roky
24. 6. Leopold Jan Dvořáček O.Melit. – 41 let
24. 6. Mons. Milan Bezděk – 41 let; Stanislav Bečička – 31 let
24. 6. Alexej Baláz – 31 let; Jaroslav Stríž – 15 let
25. 6. Milan Matfiak – 15 let; Petr Kubíček – 15 let
25. 6. Tomáš Kuba – 15 let; Oldřich Kolář – 15 let
25. 6. František Kocman – 42 let; František Jirásek – 27 let
25. 6. Václav Hlouch – 42 let; Jan Dudys – 42 let
26. 6. Jiří Augustin Prokop OP – 26 let; Jiří Veith – 20 let
26. 6. Josef Augustin Špaček O.Praem. – 27 let
26. 6. Miroslav Šimáček – 27 let; Zdeněk Maryška – 48 let
26. 6. František Janíček – 15 let; Josef Čermák – 26 let
26. 6. Antonín Bratřovský – 37 let; Antonín Audy – 37 let
27. 6. Jiří Bernard Špaček OP – 22 let;
27. 6. Miroslav Zedníček – 49 let
27. 6. František Tomšík – 32 let; Pavel Procházka – 21 let
27. 6. Jaroslav Lízner – 16 let; Jan Fexa – 33 let
27. 6. František Mannes Šimák OP – 11 let
28. 6. Oldřich Vinduška – 61 let; Jan Štrumfa – 23 let
28. 6. Leopold Paseka – 17 let; Peter Kothaj – 29 let
28. 6. Werner Horák – 28 let; Mons. Karel Havelka – 23 let
28. 6. Josef Faltejsek – 28 let
29. 6. Radek Jumečka – 1 rok
29. 6. Milan Bronislav Čigáš O.Praem. – 5 let
29. 6. Alois Heger – 1 rok; Petr Fadrhons – 1 rok
29. 6. Miroslav Dvouletý – 1 rok; Martin Davídek – 1 rok
29. 6. Vít Audy – 1 rok; Rudolf Zimandl – 56 let
29. 6. Jindřich Tomiček – 56 let; Josef Šimon – 56 let
29. 6. Antonín Stajner – 12 let; Benno Rössler – 45 let
29. 6. Josef Matura – 56 let
29. 6. Petr Bernard Slaboch O.Praem. – 3 roky
29. 6. Jozef Kujan SDB – 18 let; Karel Kahoun – 56 let
29. 6. Jan Nepomuk Jiříštný O.Cr. – 4 roky
29. 6. Václav Horniak SVD – 18 let
29. 6. Mons. Václav Cervinka – 57 let
29. 6. Josef Rousek – 29 let
30. 6. Jiří Sucharda – 13 let; František Segefa – 30 let
30. 6. Jiří Veselý SDB – 13 let

Osobnost svatého Josefa

Když jsem si chtěla přečíst něco víc o svatém Josefovi, hledala jsem v Bibli, běžně dostupné literatuře a učebnicích pro věřící, ale nacházela jsem stále jen velmi skromné zmínky o jeho osobě. O to víc jsem o něm přemýšlela. Často bývá zpodobňován jako muž držící dítě, a přitom tato pozice po mnoho staletí náleží ženám!? Muži se nechávají zpodobňovat jako zápasníci, siláci hýřící svaly – ale s dítětem? To je skoro jako projev slabosti, ne?

Tak se na to podívejme zblízka pohledem mnoha dnešních mužů. Žení se někdy ukvapeně, někdy vůbec ne a mnohokrát nechávají za sebou matku s dítětem zcela osamocené a s bolestí v srdci. Ti dva se přece o sebe nějak postarají!

Jak by asi vypadala Bible, kdyby nebylo tichého Josefa, který se obětavě o oba staral?

Pozor, Bůh nám rád boří naše stará a zkostratělá pravidla! Vše se událo v době a zemi, kde Josefovo počínání bylo zcela nepochopitelné: Vždyť Maria mu byla zasnoubena a budoucí dítě nebylo jeho! V těchto zeměpisných šířkách se dodnes nevěra ženy, byť i zdánlivá, trestá ukamenováním, či jistě nejméně vyhnáním – ale Josef uvěřil

v ženu a dítě, bez toho, že by Marii podrobil trestní výpravě, jakou i v současnosti muži podnikají. Tiše převzal odpovědnost za jejich život, neodešel za lepším, neřekl si, že je muži nejlépe samotnému. Nehleděl na to, že sám si může víc dopřát, víc dokázat a mít víc majetku. Zanechal svou zavedenou dílnu a odešel ze svého města do nejistoty cizí země.

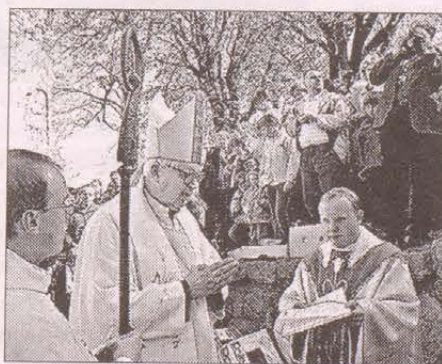
Věnoval tiše velkou část sebe samého své rodině.

To je něco, co mnoho dnešních mužů nechápe a sobecky si myslí, že není důvod se omezovat. Podobně i Kristus-Bůh omezil své božství a věnoval svůj život lidem, za které i zemřel.

Proto je třeba tohoto nenápadného a skromného svatého Josefa ctít a připomínat. Pro jeho charakter a jeho obětavý život, a nejen pro to, že měl to velké štěstí a ten velký dar, že mohl pečovat o samotného Boha. Každé dítě má v sobě kousek Boha a každá žena žďabinek Marie, který je třeba chránit – a tato role patří mužům – Josefům.

Ke cti svatého Josefa, u příležitosti první pouťi v jeho kostelíku na Krásné u Jablonce nad Nisou.

Zdeňka Rákosová

Svatojosefská pouť v Krásné u Jablonce

Železnobrodsko je oblastí, kde místní farníci vzali na svá ramena úkol obnovit už druhý kostel. Po kostelíčku svatého Jana Nepomuckého na Poušti se dali do rekon-

strukce památného areálu v Krásné, který založil jizerskohorský doktor Jan Kittl. První pouť v pořadí se velice vydařila a vedle bohoslužby za účasti otce biskupa Josefa Koukla a posvěcení pramene léčivé vody nabídla účastníkům z okolí i rozmanité tradiční pouťové atrakce.

Jan Macek, Jablonec n.N.

Setkání maminek – dámská jízda

V pátek 4. dubna 2003 se sjelo několik desítek žen z celé diecéze do Biskupského gymnázia v Bohosudově. Mgr. Iva Růžičková z litoměřického diecézního centra pro rodinu zde pro ně připravila „Víkend pro ženy“.

Již v několika minulých letech se ukázalo, že se v naší diecézi s velkým ohlasem setkaly tzv. **Víkendy pro maminky**. Hlavní iniciátorkou vzniku těchto akcí je Vendulka Fišerová z České Lípy, náplň a organizaci zajišťovaly především Gita Vyleťalová (Krnov) a Hanka Brichová (Příšovice).

Letos se podobná akce uskutečnila hned dvakrát, a to pod vedením Ivy Růžičkové z litoměřického diecézního centra pro rodinu.

Ta první proběhla v budově bohosudovského gymnázia ve dnech 4. a 5. dubna 2003. Sešlo se nás kolem pětáctyřiceti a měla jsem velkou radost, že se objevily i nové tváře ze západnějších koutů diecéze.

Hned v pátek večer zahájil program pater Bronislav z Bohušovic nad Ohří. Vážně, ale i s humorem a nadhledem mluvil o radostech a bolestech maminek z pohledu duchovního pastýře.

Sobotní dopoledne po mši patřilo Hance Imlaufové a jejímu povídání o mateřství. Z vlastních zkušeností maminky tří dětí vycházely její postřehy a drobné rady týkající se nezastupitelné role manželky a matky. Povídání bylo zpestřeno i skupinovou prací nás účastnic. Myslím, že celé dopoledne bylo pohlazením, vlídným povzbuzením a velkým přínosem pro všechny z nás.

Víkend pro chlapy

„Kam se ztrácejí muži“ a „Jak dozrát v muže“ byly názvy hlavních bodů programu Víkendu pro chlapy, který v Bohosudově pořádalo Centrum pro rodinu.

Za muže však více než slova hovoří činy, a tak kromě diskusí o specificky mužské duchovní cestě mělo 25 účastníků programu možnost si zabubnovat, zasportovat způsobem přiměřeným vlastnímu věku a po „chlapsku“ se pomodlit (ano, muži se modlí jinak než ženy, a z nevědomého přebírání ženského způsobu modlitby může plynout řada obtíží, které muži s modlitbou a životem v církvi někdy mají).

Zbytek soboty jsme využily tvůrčím způsobem, každá z nás si vyzkoušela malování na hedvábí, a tak jsme mohly brzy navzájem obdivovat hedvábné šátky, šály, kravaty a další výtvary. Možná nejen mně stouplo sebevědomí v tom, že i jako výtvarný antitalent a patlal mohu udělat radost sobě i jiným vlastním výrobkem.

Ženy, které se zúčastnily tohoto setkání, měly možnost na pár hodin opustit své denní povinnosti a starosti a udělat tak něco pro sebe. Tím, že odjížděly odpočaté a spokojené, udělaly hodně i pro své rodiny.

Asi bychom se shodly na tom, že děkujeme Ivě a hlavně Pánu za možnost takového setkání a že se těšíme na další.

Dagmara Beránková a Marie Koscelníková, foto Iva Růžičková

Na setkání „chlupů“ jsem byl poprvé, a tak jsem oceňoval kolegiální atmosféru, ve které jsme mohli jednat rovný s rovným bez ohledu na věk či povolání. Také námětů k dalšímu přemýšlení a prožívání bylo více než dost.

Jan Macek, Jablonec nad Nisou

Foto Miroslav Štorch

Příprava krušnohorského centra pro rodinu

Dnes můžeme vnímat ve společnosti různé náhledy na rodinu. Základní pocit – touha člověka být milován, milovat, mít někoho blízko sebe, najít útočiště – ale zůstává.

Rodina se může pro člověka stát tím záležitím. Dále také zůstává institucí, která z větší části ovlivňuje a dává základ budoucí podobě celé společnosti a charakteru jejích jednotlivých členů. Jsme však svědky stále častějšího rozpadu manželství, rodin, krachu základní funkce rodiny. Příčiny jsou vyslovovány, obvinění vznesena. Doba je uspěchaná, ženy zaměstnané, mužům se nechce ujmout zodpovědné role vůdce rodiny, děti kazí hudba, video, média...

Projekt Příprava krušnohorského centra pro rodinu si nevzal za cíl sumarizaci podobných negativních vlivů. Místo toho se ptáme: Jak je na tom rodina v krušnohorském regionu? Co ji za poslední pět šest desítek let ovlivňovalo? Postačí si, pokud jde o životní styl, komunikaci, zvládnutí domácnosti, výchovu dětí, vzdělávání, využití volného času, sama? Jsou oblasti, v níž jí mohou pomoci neziskové organizace?

Projekt podala Oblastní charita Most začátkem roku 2002 u Regionální rozvojové agentury v Mostě. Získala 420 000 Kč z prostředků Phare a práce na projektu byly zahájeny v červnu 2002. Do projektu Oblastní charita Most vstoupila společně s německým partnerem – Diakonií Evangelické církve luterské v Annabergu.

Prvním – a dalo by se říci stěžejním výstupem – projektu je Signální zpráva o stavu rodiny v regionu Krušnohoří.

Signální zpráva a její výsledky byly mimo jiné prezentovány na pracovním setkání, které na téma Rodina připravila Oblastní charita Most na dny 11.–13. dubna.

Na třídním pracovním setkání hojně navštíveném zástupci měst z celého regionu se mluvilo o rodině z více úhlů pohledu včetně zahraničního.

Osobně mě až překvapil zájem o tuto problematiku ze strany státního úřadu i samosprávy. **Rodinu a její zdravý vývoj je nutno podporovat a jsme ochotni pro to něco dělat** – dalo by se obecně shrnout vyjádření účastníků pracovního setkání. Další práce bude následovat

*Mgr. Eva Čenkovičová,
ředitelka Oblastní charity Most*

Den Otevřených dveří v Klubu Sovička OCH Most

V úterý 8. dubna 2003 uspořádala Oblastní charita Most Den otevřených dveří ve svém Komunitním centru pro děti a mládež ze sociálně sla-

bých rodin Sovička. Mezi hosty byl i náměstek primátora města Mostu Mgr. P. Weis (zajímal se o chod klubu, kolik dětí přichází, jaké má klub podmínky co do prostoru, financí a dalšího). Přišli i studenti Vyšší odborné školy sociálně-právní v Mostě, zástupci Emauzských domů, Diakonie Církve bratrské, Oblastní charity Teplice, pracovnice odboru sociálních věcí Magistrátu města Mostu, rodiče dětí a další.

Den otevřených dveří pořádá Charita u příležitosti Mezinárodního dne Romů. Děti předškolního klubu (4 – 6 let) předvedly básničky, písničky a své dovednosti. Během roku při běžném chodu klubu zvládají přípravu do školy (zčásti používáme metodiku Ministerstva školství). Počet dětí v dopoledním klubu je 15 – 18 přihlášených. Další dvě v posledních dnech přibýly.

Odpolední klub svou činnost rozvíjí – v současné době můžete denně vidět v klubu 15 až 20 dětí. Přihlášených je jich přes 30. Klub má pestrou náplň (dětí se učí hrát s loutkami, zpívat, učí se ale i společně se vzájemně respektovat, vycházet spolu, učí se dobrým vztahům mezi sebou. Mají možnost denního doučování a školní přípravy. Díky daru počítačů z Magistrátu města Mostu se děti učí i prvním dovednostem na počítačích. Vše se snažily předvést při svém úterním odpoledním vystoupení.

V klubu v současné době pracují čtyři zaměstnanci a asi pět dobrovolníků. Na činnost klubu Sovička získala Oblastní charita Most finanční prostředky z fondu Phare přes Nadaci NROS v Praze. Podporován je i dotací z MPSV, z Nadace Open Society Fund Praha, z nadace Know How Fund při Britském velvyslanectví, finančním darem z České rafinérské, a.s. Chemopetrolu, a.s. Česká spořitelna Most a drobnými dárči.

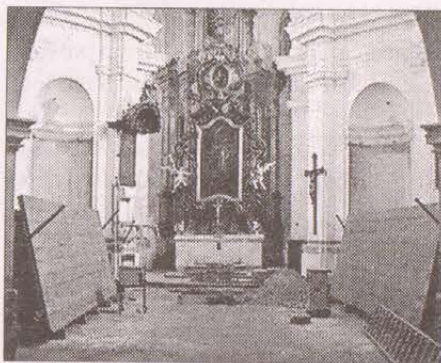
Den otevřených dveří v klubu Sovička se vydařil. Byl zakončen u společného stolu – dospělých i dětí.

*Mgr. Eva Čenkovičová,
ředitelka Oblastní charity Most*

Počaply včera a dnes

Zmařená práce

Loni 20. dubna byla v Počaplech u Terezína v kostele sv. Vojtěcha poutní slavnost. Kostel byl plný a přesto, že ještě nebyly dokončeny všechny potřebné a plánované opravy, všichni přítomní měli radost a obdivovali krásu barokního interiéru. Zbývající opravy byly ukončeny začátkem srpna téhož roku. Krátce nato, 12. srpna, přišla pohroma: povodeň zničila všechno – lavice, oltáře i sochy. Všechna dosud vykonaná práce a veškeré vložené finanční náklady zmizely v nenávratnu, ani fara a hřbitov nebyly ušetřeny zkázy. A tak všechny práce začaly znovu.

Nezlomné úsilí o nápravu

Dne 26. dubna 2003 byla opět poutní slavnost. Mše svatá však nebyla v kostele. Jeho vnitřek je prázdný, téměř všechno, co do kostela patřilo, bylo odvezeno do restaurátorských dílen. Slavnostní bohoslužby byly v provizorní kapli, která tentokrát nebyla zcela zaplněná a část židli zůstala neobsazena. Kde byli zbývající farníci? Což Bůh po povodních nepomohl všem? Neslyšeli také varování vzedmuté hladiny Labe letos v lednu? Do kaple přišli ti, kteří přijít chtěli a kteří chtěli prožít opravdovou radost ve farním společenství.

Milé bylo i duchovní spojení s našimi slovanskými předky v písni „Hospodine pomiluj ny...“, která se již v původní staroslovenštině málokdy zpívá. Na prostranství před farou nechybělo ani pohoštění, které připravily ochotné a šikovné ruce farníci, a k tomu hrála s velkým nadšením i minikapela: harmonika a saxofon. A na úplný závěr otec Radim pozval všechny do „domečku“, aby si počápelští vybrali, co ještě potřebují k doplnění svých domácností. Na vysvětlenou je třeba uvést, že v „domečku“, který patří k faře, otec Radim skladuje veškeré věcné sponzorské

dary. Když přijde něco nového, pozve všechny k volnému výběru. Nikdo z místních obyvatel jeho důvěru nezklamal.

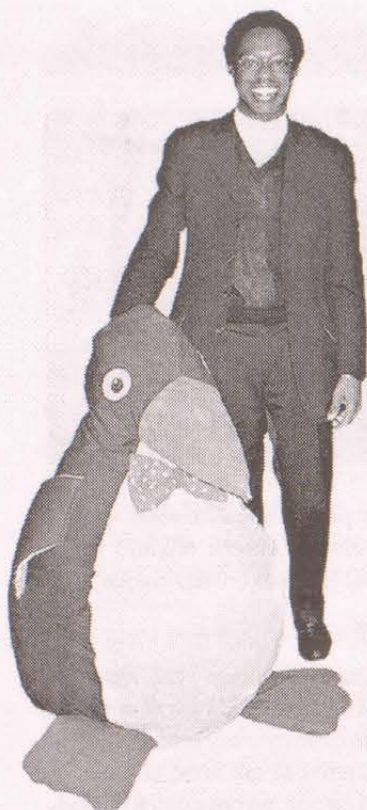
Kontakty

Čas od času vydává otec Valík slovo ke svým farníkům pod názvem Kontakty. V dubnovém čísle byla zcela na konci pozvánka, se kterou se tak hned nesetkáváme: „Vážení farníci, po povodních na podzim poslaly některé farnosti z Čech a Moravy na pomoc naší farnosti – zatopeným domácnostem – finanční příspěvek, který jsem předal při předávání podzimních Kontaktů. Jsem si vědom, že některým domácnostem jsem ještě ten příspěvek nepředal. Prosim proto, abyste vy, kteří jste ještě finanční příspěvek neobdrželi, příležitostně se zastavili na faře a příspěvek si vyzvedli. S těmito velikonočními Kontakty dostáváte ještě zbývající částku, která z povodňové pomoci českých a moravských farností vám má být předána“.

Dá-li Bůh a s jeho pomocí všichni ti, jejichž ruce a peníze mají ukončit opravy kostela, mělo by se znovuvysvěcení uskutečnit na letošní svátek svatého Václava. My k tomu můžeme jen dodat: Bože, pospěš nám na pomoc. Slyš naše volání! A se žalmistou říci 28. září 2003: Zaradoval jsem se, když mi řekl: Půjďme do Hospodinova domu.

Milada Veselková, foto J.V

Oslavenec Matěj z Patagonie s gratulantem Judou Thaddeusem z Nigérie.

P. Juda Thaddeus Okolo je sekretářem papežského nuncia v České republice Josefa Erwina Endera.

Matějovy desáté narozeniny = 27. diecézní setkání mládeže

Tučňáci v přírodě žijí jen na jižní polocevní v blízkosti Antarktidy. Výjimkou jsou obyvatelé ZOO a od roku 1993 také Matěj, maskot mládeže litoměřické diecéze.

Tri stovky hostů na narozeninové párty, kterou bylo 27. diecézní setkání mládeže litoměřické diecéze v Litoměřicích, čekal pestrý program. Sám Matěj v novém služivém oblečku se nenechal příliš oslavovat a ustoupil do pozadí, aby uvolnil místo jiným – sekretáři papežského nuncia Judovi Thaddeusovi Okolo (Okolo znamená v jeho mateřském jazyce „mladý muž“), MUDr. Zdeňce Rybové z Hnutí pro život, biblistovi P. Jiřímu Voleskému, manželům Růžičkovým z Centra pro rodinu, viceprezidentu Diecézní charity P. Josefu Hurtovi,

kapele Ayetto a dalším, aby zájemce seznámili s tím, co v církvi a společnosti dělají, a dali jim možnost se třeba v budoucnu připojit.

Text a foto Jan Macek

Hlavní host setkání, MUDr. Zdeňka Rybová z Hnutí pro život, hovořila zejména o problémech asistované reprodukce.

Netradiční obětní dary při společné mši s otcem biskupem

Setkání studentů a absolventů laických teologických fakult

V sobotu 22. 3. 2003 se v Diecézním domě kardinála Trochty (DDKT) uskutečnilo již 3. setkání studentů a absolventů laické teologie z litoměřické diecéze. Setkání jsme zahájili mší svatou v kapli DDKT slouženou otcem Šimáčkem (biskupský vikář pro pastorační) a P. Balíkem, který byl milým hostem a zároveň přednášejícím. Asi 15 účastníků se poté přesunulo do učebny, kde pro nás bylo přichystáno malé občerstvení, po kterém následovalo krátké představení. Každý stručně pověděl, co ho vedlo ke studiu teologie a jakou zkušenost nabyl v práci ve farnosti.

Poté byl dále prostor P. Balíkovi – řediteli Sekce pro mládež ČBK, který se ujal slova a pohovořil na téma: Reálná východiska k evangelizaci v českých diecézích na počátku III. tisíciletí.

„...Můžeme uvést příklad z filmu Titanic. Loď narazila do velkého ledovce a všichni věděli, že se loď potopí, ale nikdo tomu nevěřil. My jsme v podobné situaci,

protože naše loď se také potápí a my si myslíme, že se vše zvládne. Chybí nám opravdový pohled reality do očí. To je velice potřebné, ale ne proto abychom brečeli a dostávali z toho deprese, ale protože nám tento pohled může pomoci.

Co dělat? Dívat se reálně na dnešní situaci. Usilovat o svatost. Sjednocovat se ve společenství.

Je třeba začít budovat oázu víry. To znamená vytvářet místa, kde se člověk z vnějšku setká s živou církví, ne jen s budovou nebo s „ušťvaným“ farářem.

Po velice podnětné přednášce nechyběla ani pestrá a přínosná diskuse, po které na všechny účastníky čekal dobrý oběd.

Na odpoledne přijali pozvání P. Rudolf Repka – spirituál v Biskupském gymnáziu v Bohosudově – a zástupci z Interdiecézního centra života mládeže Křižovatka v Příchovicích. Tímto se program celého dne doplnil, neboť nás seznámili s konkrétními zkušenostmi s pastorační mládeže

v naší diecézi a tak nám ukázali, jak taková centra – oázy víry – fungují. Svým svědectvím nám odhalili místa a prostředí, kde církev opravdu žije ve společenství s Bohem uprostřed.

Sice neplánovaně, ale přesto velice pěkně nás Mgr. Květa Jakubalová – vězeňská kaplanka – informovala o vězeňské duchovenské službě v naší diecézi. Dozvěděli jsme se, jak taková služba funguje a jak velice potřebná a důležitá je pastorační vězňů, kteří jsou otevřeni pro přijetí radostné zvěsti.

Příští setkání bylo předběžně naplánováno na sobotu 11. října 2003. Všichni, kteří máte odvahu pracovat pro Boží království na území naší diecéze, jste již dnes srdečně zváni. Neboť tato setkání jsou velikým vzájemným povzbuzením a zároveň zde je prostor k hledání dalších možností, jak přinášet evangelium lidem okolo nás.

Diecézní pastorační centrum

Obnova kaple Nejsvětější Trojice a sv. Jana Nepomuckého v Habří

Habří je malá, půvabná vesnička na jižním úbočí posledního výběžku Českého středohoří. Svažitá okrouhlá návěs s barokní kaplí Nejsvětější Trojice z roku 1738, hned za vsí končí civilizace. Začíná tu rozsáhlé území bývalého velkolomu Chabařovice, jemuž bylo v 70. letech obětováno pět sousedních vesnic, z toho některé velice významné.

Nyní žije v Habří jen 38 lidí, před vysídlením Němců tu bylo 200 obyvatel s vlastní samosprávou.

Obyvatelé malých osad si často stěžují na nedostatek péče ze strany správních orgánů. V Habří je tomu naopak. Obec Řehlovice v posledních dvou letech investovala do opravy jmenované kaple v Habří 246 000 Kč, z toho 50 % činily státní dotace z fondu hnutí Obnova venkova. Malou finanční podporou přispěli i bývalí obyvatelé Habří, nyní občané Německa.

V sobotu 26. dubna 2003 se návěs po mnoha desítkách let opět zaplnila lidmi. Pro Habří to byl mimořádný den. Přijeli němečtí hosté, dostavili se místní obyvatelé a věřící z okolních vesnic. Před kaplí celeburoval mši svatou generální vikář Mons. Karel Havelka a koncebroval trmický farář P. Jiří Voleský. Kaple byla po opravě požehnána a navíc zasvěcena sv. Janu Nepomuckému. V kapli se totiž našla velká dřevěná plastika sv. Jana, která zřejmě pochází ze zlikvidovaných Vyklic.

Plastiky svatého Jana Nepomuckého bývají častou ozdobou mostů. I my musíme vytvářet mosty mezi národnostmi. Závěrečný ambroziánský chvalozpěv Te Deum, zpíváný dvojjazyčně, symbolicky naše snažení dovršil.

Anna Rauerová, Řehlovice

Církev za horami a za hranicí

První květnovou sobotu se vydala třicetiletá skupina mladých z Ústí, Trmic, Mladé Boleslavi, Děčína a Litoměřic na mezinárodní pouť mládeže do blízkých Drážďan k příležitosti výročního oslavení památky šesti polských mučedníků z období nacionálního socialismu, kdy byli nespravedlivě odsouzeni k smrti pro svůj příkladný křesťanský postoj.

Byli jsme pozváni do farnosti svatého Pavla, v jejímž obvodu se nalézá místo jejich věznění a popravy gilotinou. Byli jsme přivítáni místním farářem Gerhardem Röhlem, několika mladými Němci a velkou skupinou mladých z polského Rzeszowa, kteří nám na uvítanou zazpívali temperamentní spirituál.

Po společné večeři následovalo rozjímavé setkání s drážďanským biskupem u památníku šesti mladých mučedníků ve farní zahradě, provázené čtením jejich krátkých životopisů a pročitáním jejich dopisů na rozloučenou z celé smrti. Poté, již za večerního šera, následovalo putování k místu, kde byli věznění a popraveni. Jejich příkladné a přitom nesmírně velkorysé umírání se jistě dotklo každého srdce. Ani stín po hořkosti, pomstychtivosti či nenávisti vůči zaslepeným katům, ale víra ve věčný život.

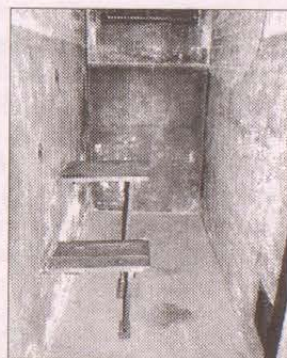
Druhý den byla neděle 4. května – čas na nedělní oslavu Vzkříšení. Mši svatou sloužil drážďanský biskup Joachim Reinert, koncebrovalo více německých, polských a českých kněží. Biskup se s velikou otevřeností a přátelstvem obracel k mladým, aby se snažili vytvářet v budoucí Evropě atmosféru smíření, odpuštění, lásky a nadnárodní křesťanské velkorysosti. Na závěr bohoslužby jsme se shromáždili v boční lodi katedrály, kde byl slavnostně posvěcen nový oltář věnovaný šesti polským mučedníkům, blahoslovených papežem Janem Pavlem II. v roce 1999. Po společném obědě ve farnosti sv. Pavla jsme se vydali na zpáteční cestu.

Co se nás bezpochyby dotklo? Jistě na jedné straně velkodušná radost z bolestné oběti oněch šesti mladých Poláků, na straně druhé přátelský, až kamarádský projev místního biskupa a samozřejmě též místního faráře. Snad jediný nedostatek: mezi mladými téměř úplně chyběli místní vrstevníci. Mnozí naši mladí se chystali především na setkání s nimi. Snad příští rok!

P. Jiří Voleský, foto Jan Rosenauer

Cela, v níž čekali polští mučedníci na smrt (vpravo) Rozjímavé setkání u jejich památníku (dole)

Kostel svatého Pavla v Drážďanech

P. Rudolf Prey

S diktafonem jsem se rozjel za P. Rudolfem Preyem do Postoloprta, místa v naší historii tolik zkoušeného tragédiemi našeho národa. Dnešní rozhovor s otcem Rudolfem bude spíše osobnější a věřím, že vám pomůže hlouběji nahlédnout do problematiky života nás, kněží působících v litoměřické diecézi.

Otče Rudolf, jste rodák z této diecéze. Jaká byla vaše cesta ke kněžství?

Moje cesta ke kněžství byla jistě – odborně řečeno – cestou Boží milosti. Ale po stránce přirozené byla velmi zajímavá. Pocházím z Novosedlic u Teplic, kde jsem byl pokřtěn po narození v roce 1939. Moji rodiče nebyli praktikujícími katolíky. Maminka se však s námi za války modlila, zvláště když byl tatínek nuceně nasazený v Německu, takže nemohu říci, že by moji rodiče byli úplně bez víry. Po válce jsem začal chodit do náboženství, které bylo pro všechny žáky povinné.

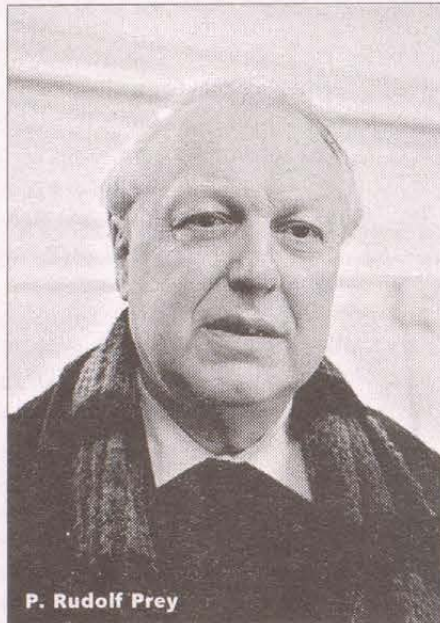
Maminka nás dva bratry automaticky přihlásila do katolické výuky se slovy – „vždyť jim to do budoucna nemůže škodit“. To však neobnášelo jen chodit na náboženství, ale paní katechetky nás zároveň žádaly, abychom chodili i do kostela. Já jsem byl v té době takový pilný žák, a tak mi bylo trapné říkat, že jsem zase nebyl v kostele. Začal jsem tedy chodit do kostela, a tak jsem tam viděl spousty dětí a spolužáků, tam „u mřížky“ před oltářem nás bylo padesát i sto. A tak se mi tam začalo líbit. Navíc na faře se promítaly různé filmy, hráli jsme divadlo, pan farář nám četl třeba knížky od Marka Twaina...

Ale to jistě netrvalo dlouho, brzy přišli komunisté k moci!

My jsme se přestěhovali blízko kostela, a tak jsem měl možnost zajít do kostela i ve všední den, a navíc jsem začal toužit být ministrantem jako moji kamarádi. To nebylo jednoduché, dostat se k oltáři. Ale vytrval jsem, až si mě jednou všiml kostelník a pozval mě k ministrantování. V Novosedlicích byla spousta ministrantů, třicet, čtyřicet...

A jednou to už matce a bratrovi nedalo a na vzkříšení přišli do kostela také. Cesty milosti jsou opravdu zvláštní. Matka začala chodit mezi nás a bratr se stal taky ministrantem... No a já jsem jako ministrant začal pokukovat po tom, co dělá pan farář, a začal jsem toužit být takový jako on.

Ale to už přišla ta hrozná doba za komunistů v padesátých letech. Matka s takovou moudrostí nás po páté třídě již nepřihlásila do náboženství. V té době už nebylo samozřejmě náboženství povinné a každý rodič musel své dítě přihlašovat sám. Avšak k nám domů pak tajně chodily různé

P. Rudolf Prey

řeholní sestry v civilu nebo nějaký kněz z Prahy, a tak naši celou rodinu soukromě vedli – takové podzemní hnutí.

Nepronikla vám „náboženská nálepka“ v socialistické společnosti?

Pamatuji si, jak náš učitel ruštiny (bývalý ruský voják) někdy v sedmé nebo osmé třídě vyprávěl o mě ve třídě, že neví, jak je možné, že dobrý žák může chodit do kostela. I matka měla velké potíže z toho, když pomohla na útěku z jáchymovských dolů nějakému bohoslovcovi a pak se to provalilo. Ale Pán Bůh to všechno nakonec zařídil dobře.

Nemohl jsem začít studovat v tehdejším semináři, ke kterému kněží neměli důvěru. Tak jsem studoval ekonomickou školu a hodně jsem sportoval. Potom vojna...

Ale nakonec jste se přeci jenom rozhodl studovat v litoměřickém semináři!

Ano, takovou poslední kapkou pro mé rozhodnutí bylo zahájení druhého vatikánského koncilu. Náš pan farář v Teplicích se tím hodně zabýval, zjišťoval zprávy z Vatikánu a nám věřícím je hlásil. Mě se to velmi líbilo. Podal jsem ze zaměstnání přihlášku a napodruhé jsem byl přijat – samozřejmě po výslechu StB.

V semináři jsem pak objevil v knihovně nové koncilní materiály a knížky. Bohužel byly v němčině, a tak jsem se díky tomu

naučil pořádně německy. Když jsem pak začal německy číst, používal jsem koncilní dokumenty jako svoji duchovní četbu a jsem tím ovlivněn dodnes. Studoval jsem si soukromě pokoncilní dogmatiku... V té době k nám do semináře také jezdili různí bohoslovci ze zahraničí (okolo r. 1968) a nabízeli nám pokoncilní literaturu a já jsme to rád bral, i když mnozí spolubratři bohoslovci se k tomu stavěli velmi rezervovaně.

Byl jste tedy vysvěcen v roce 1972. Jak se vám v době normalizace podařilo uskutečnit do praxe koncilní myšlenky?

Nejdříve jsem byl jako kaplan v Turnově a další rok v Mladé Boleslavi. Všude jsem z těchto pramenů čerpal. Jezdil jsem do Drážďan pro nové komentáře a teologické výklady.

O vás se v diecézi ví, že jste v této problematice vzdělaný. Proto se vás chci zeptat, jak s odstupem několika desetiletí vnímáte užitečnost liturgické reformy, která byla koncillem zavedena?

Tu liturgickou obnovu mše a svátostí vnímám jako „šitou na tělo“. Nemohu na to říci vůbec nic negativního. Právě proto, že jsem poznal předkoncilní liturgii, vnímám tento náš rítus jako nepoměrně krásnější a duchovnější atd.

Jsem nakonec rád, že jsem přijal před čtyřmi lety nabídku lounského pana vikáře, abych se stal moderátorem sněmovního kroužku u nás ve vikariátu. Takto jsem mohl spolu s ostatními kněžími zprostředkovat právě koncilní dokumenty. Jsem rád, že při 25. výročí koncilu náš papež potvrdil, že koncil se nejenom neruší, ale že ho církve musí uskutečnit jakoby znovu.

A co říkáte na otázku Plenárního sněmu, který začíná?

Zpočátku jsem byl k myšlence sněmu rezervovaný, ale teď jsem rád. Kvůli tomu jsem si také pořídil počítač a Internet. To bych rád zdůraznil, že na Internetu je dnes mnoho užitečných věcí. Já prakticky vždy zapínám www.christnet.cz nebo www.katolik.cz, www.cirkev.cz ... Také jsem tam zjistil, že tam svoje stránky mají i naopak „tradicionalisté“, kteří jsou proti koncilu... Jsem v těchto věcech pro určitou pluralitu a myslím, že kdyby činnost těchto tradicionalistů nebyla tak agresivní, tak by v církvi vůbec nevadila... A právě i v této věci by měl sněm něco jasně říci.

Pojďme tedy k tomu, co naše čtenáře bude nejvíce zajímat. Jaká je zde na lounském venkově pastorační služba? Ve vaší kněžské generaci není obvyklé, že kněz umí několik světových jazyků. Vidím tady v knihovně anglické dětské bible. Používáte je v náboženství?

Taky jsem se snažil dodělat sám angličtinu. Angličtinu jsem zatím ve svátostné pastoraci použil jen dvakrát při nějakých pohřebních mších, ale teď mám radost, když děti, které mi sem chodí na náboženství, mohou na závěr hodiny chvíli číst anglicky v Bibli. Oni se teď anglicky ve škole učí, a tak mají radost, že to použijí i tady... Jsou rádi, když je pochválím, že už hezky čtou, no, s překladem je to u nich horší...

Tady to je vůbec plně katechetických pomůcek. Jakou pastorační formu, podle vaší zkušenosti, potřebuje tento tvrdě zesvětštělý kraj?

Pocházím z této diecéze, a tak jsem zažil farnosti, kde na začátku byly plně kostely a hodně dětí na náboženství, a potom jsem v té samé farnosti za několik let viděl jen dvě staré paní na nedělní mši v celém kostele... a nakonec jsem sám do jedné takové farnosti přišel. Byl to šok. Dokonce za mnou jednou přišlo do zákristie několik mladých lidí (chmelových brigádníků), kteří mne navzdor začali přemlouvat, abych odešel z kněžství. Takže služba zde byla i je opravdu tvrdá.

Ale co se týká pastorační, jedno jsem věděl od samého počátku: že nová pastorační se musí přiblížit lidem. Věděl jsem, že tady nebudu moci vystupovat v klerice, ale v civilu, a rád jsem se přizpůsoboval mladým lidem. Chodili jsme do kina, na koupaliště. Kvůli jiným mladým lidem jsem začal zase pěstovat holuby, abych se k nim nějak přiblížil... Taky jsem se začal zajímat o fotografování, protože když jsem někoho křtil nebo oddával, tak jsem je zároveň fotil, pak jim ty fotografie sám vyvolával a dával a tak jsem si k nim získával takový osobní lidský vztah. Dnes, když jsem tady tak dlouho, tak občas zaslechnu od lidí, kteří třeba do kostela vůbec nechodí, že si mne vážně jako člověka, a tak ztrácejí předsudky.

Oslovila mne kdysi myšlenka jednoho teologa, že naše působení musí být podle Pána Ježíše ve třech stupních a žádný se nesmí vynechat. Pán Ježíš 30 let žil s lidmi a nic neříkal, jenom žil a byl s nimi. Pak 3 roky hlásal. A pak jen jednu krátkou chvíli – pár dní – zasíval svátosti (eucharistii, smíření...) Čili já myslím, že to je ta jediná cesta pro tento kraj. Církev zde musí nejdříve DLOUHO prezentovat Ježíše lidským způsobem, a pak teprve může něco hlásat.

Já jsem rád právě za to, že jsem tady tak dlouho, protože až teď vidím, jak to funguje. Když jsem sem před třiceti lety přišel a začal působit, nebyla tu žádná rodina. Dnes, po třiceti letech, je jich zde už šest nebo sedm...

Pastorační model se ale nedá našablonovat. Tady bude pastorační jiná, v Lounech jiná, u vás jiná. Vždy bude hlavně záležet na místních poměrech, a ty jsou velmi odlišné.

Koncil také přinesl tu „revoluční“ myšlenku, svěřit co to, k čemu není třeba svátostné moci, do rukou laikům, aby se co nejvíce podíleli na pastoraci. Pracujete v tomto smyslu s těmi, které jste zde získal pro Krista?

Já jsem jistě pro pastorační asistenty, katechety, trvalé jáhny, kteří by mohli převzít v naší situaci farnosti. Ale v tomto momentě nemohu říct, že bych tady připravoval někoho konkrétního pro tyto úkoly. Nechci ale zase říci, že by někdo z nich jednou nebyl vhodný. Ale zatím jsem rád, že ty rodiny uvnitř udržují a žijí vírou. Zatím ještě nepracují navenek mimo svou rodinu. Bylo by to brzo. Já jsem vždycky věděl, že na místních rodinách církev vždycky stojí. Mám zkušenost, že když sem jezdili různí brigádníci pomáhat, nabádal jsem je, aby sem přišli bydlet, ale z nich jsem bohužel nezískal nikoho, protože oni zapustili své kořeny už jinde (na Moravě). Proto je tak důležité získat rodiny odsud...

Rád ale vzpomínám i na ony brigádníky, kteří sem začali ještě za totality jezdit. Pán Bůh mi dal ten dar, že jeden čas sem jezdilo na chmel, ale pak i sem na faru, hodně mladých lidí. S jejich pomocí se mi také podařilo jako knězi obstát v těchto opravdu nelehkých podmínkách. A když mi bylo nejhůř, tak jsem třeba jezdil já za nimi, a tak jsem je jaksi také vtáhl do své pastorační... Dnes už to je samozřejmě zase jinak. Už sem nejezdí. Mají své vlastní rodiny, někteří jsou také kněžími...

Jak vidíte tedy nejbližší budoucnost tohoto kraje?

Mysleli jsme asi všichni po revoluci v roce 1989, že přijde podobná situace jako po roce 1968, kdy se nám kostely opět zaplnily. Nic takového nepřišlo. Bylo to jistě zklamání, ale ten vývoj k lepšímu bude velmi pomalý. Otec biskup tehdy říkal, že to bude trvat deset let, ale dnes už vidíme, že ke zlepšení situace bude třeba mnohem více času a generací. Možná, že tomu i prospěje i ten vstup do EU. I když západní Evropa také prožívá svoji krizi víry, sleduji, že tam přeci

jenom jsou živá centra víry a stále tam je v Německu nebo Francii okolo 20 % praktikujících křesťanů, což taky zdaleka není. Tady tak 1 až 2 % v nejlepším případě. Ale pracovat se v tom dá.

O roku 1986 zde například děláme biblické hodiny, i když sem chodí na ně tak pět až osm lidí. Dělal jsem pro své farníky cykly výkladových přednášek na různá teologická témata...

Škoda jen, že na tomto kraji a možná na této farnosti zvláště leží takové velké prokletí z doby po druhé světové válce. Mnoho sudetských Němců zde bylo zavražděno nebo zmizeli. Svázeli je z okolí do místních kasáren a už je nikdo neviděl. Objevily se zde pak hromadné hroby... Tento kraj potřebuje naléhavě smír za tyto všechny zločiny. Vidím zde v tom i svoji úlohu – přinášet smír, obětovat ty všechny své nemoci a obtíže jako smír za zločiny. Vedu k tomu i samotné potomky těch sudetských Němců, kteří sem za mnou přijíždějí.

A na závěr pozvánka:

Letos zde bude velké výročí 250 let farnosti. Bude zde při té příležitosti pořádáno několik akcí a koncertů. To je taková radost pro tuto farnost.

Rád bych tedy pozval na toto letošní výročí. 10. května zde byl hlavní den slavnosti i za pomoci městského úřadu. Pozval jsem i některé německé farnosti z diecéze Bamberk, se kterou máme dlouhodobou spolupráci... Také 24. srpna přijede otec biskup. Všichni jste zváni.

No a já? Tady byl do 13. května 1420 slavný benediktinský klášter, který vypálili husité. A já často zalétávám v myšlenkách do těch 300 let, kdy zde benediktinští mniši požeňnaně působili. A také žijí nyní jako jeden z těch tehdejších bratrů, v práci a modlitbě, úplně sám na této faře. Takže se dá říci, že jsem zde opět jako jeden z nich.

Rozhovor připravil P. Michal Podzimek

P. Prey se intenzivně věnuje dětem a mládeži

Mistrovství ČR ve znalostech Bible

pod záštitou JUDr. Petra Pitharta,
předsedy Senátu parlamentu ČR

Je soutěží 4členných týmů (s možnými 3 náhradníky). Uvítáme i individuální soutěžící, kteří mohou vytvořit tým až před samotným mistrovstvím.

Účastníkem soutěže může být každý, kdo letos dovrší alespoň 16 roků.

Tématem soutěže budou otázky ze Starého a Nového zákona

Místo a čas konání

3. mistrovství ČR ve znalostech Bible proběhne v sobotu 7. června 2003 opět v Husově sboru Církve československé husitské v Praze-Vinohradech, Dykova 1. Registrace se zaplacením poplatku 60 Kč za soutěžícího od 8.30 do 10.00. Předpokládané zakončení kolem 16.00

Přihlášky

4členné týmy s možností 3 náhradníků (stejně jako individuální soutěžící) se přihlásí nejpozději do 26. května 2003 na adresu:

Občanské sdružení MSZB, V Průčelí
1655, 149 00 Praha 4,
tel./fax 222515663,
e-mail: sedlacek@alphanet.cz

V přihlášce prosíme uvést:

Vyznačení jméno vedoucího týmu
s uvedením kontaktu a adresy
Jména všech účastníků
Uvedení názvu sboru či farnosti

Most mezi nebem a zemí

**Výstava
v MCDO
Hejnice**

Dovolujeme si Vás informovat o výstavě v našem centru v měsíci květnu a červnu. Jedná se o výstavu obrazů slečny Lucie Holíkové s názvem ACUS – most mezi nebem a zemí. Výstava začíná 17. května a skončí 15. června.

Slečna Lucie Holíková tvoří obrazy olejomalbou, kresbou. Obrazy působí mimo jiné i svými rozměry – výška 150 cm a šířka 100 cm.

MINISTRANTSKÝ DEN

7. ČERVNA 2003 v TEPLICÍCH

Program:

- 9.30 zahájení na Zámeckém náměstí, registrace účastníků
- 10.00 mše svatá v děkanském kostele
- 10.45 soutěžní dopoledne
- 13.00 oběd na farní zahradě, vyhodnocení soutěží
- 14.00 setkání s otcem biskupem
- 14.15 odpolední program – překvapení
- 16.00 zakončení dne

S sebou: sportovní obuv a oblečení, ministrantské oblečení, 10 Kč startovného, svačinku, pití a hlavně dobrou náladu.

Kontakt na pořadatele:

P. Mgr. Stanislav Jonášek SDB: ŘmK děkanský úřad, Zámecké nám. 71/9, 415 01 Teplice; tel: 417 53 10 41 či 603 11 97 29; e-mail: fara.teplice@cbox.cz
Mgr. Irena Duchoňová: KC, Komenského 4, 412 01 Litoměřice; tel: 416 73 80 72 či 606 111 733; e-mail: katech.centrltm@c-mail.cz

Dětská pouť ke Královně hor

Kdy? V sobotu 31. května 2003

Kde? V poutním místě u Královně hor v Bozkově

Co? Mše svatá v 10 hodin. Po mši svatě bude následovat opékání uzenek, soutěže a odměny.

Na vaši účast se těší Misionáři Matky Boží z La Salette, 512 13 Bozkov 37, tel. 481 682 156

Letošní soutěže budou pod heslem „Růžencová tajemství“. Otázky budou čerpat z evangelia o Panně Marii. Dále se předpokládají všeobecné znalosti (příkázání atd.) Uzenky a svačinku si prosím vezměte s sebou. Předpokládané zakončení kolem 15 hodin.

Orelská střelecká soutěž

Župní střelecká soutěž (vzduchovka) 21. 6. 2003 v Přepěřích u Turnova (římskokatolická fara) 9–15 hod.

Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: do 15 let věku, potřebná ukázněnost.

Kontakt: Orel jednota Turnov: Jan Mrázek, 512 61 Přepěře 8, tel. 481 325 736.

Kostel Neposkvrněné Panny Marie, Královny andělů U Obrázku

8. června v 16.00

Slavnost seslání Ducha svatého
Mons. ThDr. Karel Simandl

19. června v 18.00

Slavnost Těla a Krve Páně
P. Tomáš Genrt OFM, P. František Opletal

22. června v 9.00

Mše sv. – přímý přenos v radiu Proglas
P. František Opletal

20. července v 16.00

Mše sv. ke cti Panny Marie s večeradem
P. Jaroslav Stríž

27. července v 16.00

Slavnost posvěcení kostela
P. Jan Nepomuk Jiříš

10. srpna v 16.00

Pontifikální mše sv. ke cti Panny Marie, před mší svěcení božích muk na Horské ul.
Marian Rudolf Kosík, OPraem

7. září v 16.00

Pontifikální mše sv.
HLAVNÍ POUŤ česko-německá
biskup *Mons. Georg Weinholt*

12. října v 16.00

Mše sv. ke cti Panny Marie

Mcelská pouť

**Farní úřad Mcely zve ctitele
Panny Marie na výroční pouť,
která se koná v sobotu
5. července 2003.**

Mše svatá začíná v 10 hodin ve farním kostele. Po mši svatě je možnost účastnit se v kostele mariánského večeradla.

Všichni poutníci jsou vítáni!

Pro poutníky je jako obvykle možnost použít pro cestu do Mcel společný autobus, který je vypravován od hlavního nádraží v Nymburku – odjezd v cca 8.45 (podle dojezdu vlakových spojů). V poledne je pak opět společný odjezd do Nymburku k vlakům.

JUDr. Viola Šleichová, Litoměřice

Sto let střekovského kostela

Při příležitosti letošního stého výročí založení střekovského novobaročního kostela bude chrám v neděli 1. června mezi druhou a šestou hodinou odpoledne otevřený veřejnosti. V osmácti hodin začne slavnostní bohoslužba vedená litoměřickým sídelním biskupem ThDr. Josefem Kouklem. V rámci oslav vystoupí Sbor pro duchovní hudbu pod vedením Václava Urbana.

Rychlý rozvoj Střekova na konci 19. století způsobil, že obyvatelům této vesnice poblíž Ústí nad Labem přestala stačit dosavadní kaplička. Při silvestrovské bohoslužbě 1899 ohlásil ústecký kaplan Dr. Eugen Kinzer ústeckým farníkům záměr postavit nový kostel.

Jeho postavení výrazně pomohla „dotace“ 60 000 korun, kterou schválil císař. Podle plánů architekta Maxe von Loos z Teplic vrostl kostel o délce 36 a šířce 12 metrů, s věží 47 metrů vysokou. A jak uvádí pamětní kniha: „Pán Bůh zřejmě práci žehnal. Na staveništi v základech našli nejdříve dosti žlutého písku do malty, později i bílý písek k fasádnické práci i vhodnou zásobu kamene z basaltu.“ Mobiliiář pocházel vesměs ze štědrých darů věřících.

Slavnostní vysvěcení kostela Nejsvětější Trojice se konalo o svatodušním pondělí 1. června 1903 dopoledne za účasti pražského světitelů biskupa Dr. Wenzela Frinda a místních významných osobností.

Již 1. srpna 1904 vznikla nová farnost, jejíž duchovní správa zahrnovala nejen Novosedlice, Kramoly a Střekov, ale i sousední Kojetice, Novou Ves a Sedlo. Prvním farářem se stal Dr. E. Kinzer.

Společnost pro duchovní hudbu v Ústí nad Labem uvádí vystoupení u příležitosti stého výročí posvěcení chrámu

účinkuje
SBOR PRO DUCHOVNÍ HUDBU
umělecký vedoucí Václav Urban

neděle 1. června v 18 hodin

KOSTEL NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
Ústí nad Labem-Střekov

Program:

*B. M. Černohorský (1684 – 1742):
Laudetur Jesus Christus*

Anonym 15. stol.: Alta Trinita beata

Ch. Gounod (1818–1893): Ave verum

*A. Scarlatti (1660–1725):
Exsultate Deo*

K 750. výročí úmrtí sv. Zdislavy zaslal Svatý otec zvláštní list s těmito slovy: „Při této příležitosti vyzývám lid třetího tisíciletí, aby napodoboval svatou Zdislavu, která zajisté podává výtečný příklad křesťanské ženy a manželky, sloup zbožnosti a účinné lásky“ (Jan Pavel II. 6. 5. 2002).

Významné poutě v Jablonném:

24. května

Pouť rodin pražské arcidiecéze

11.00 – Mons. Karel Herbst SDB

31. května – Hlavní pouť

6.00 – P. Augustin Prokop OP, kaplan

8.00 – P. Mames Šimák OP, kaplan (česko-maďarská)

9.30 – Mons. Dominik Duka OP

11.00 – Mons. Josef Koukl (česko-německá)

14.00 – P. Ing. Alvarez Koděda OP

7. června – Pouť České katolické charity

11.00 – P. Ing. Miloslav Fiala OPraem.

8. června – Svatodušní pouť v zámecké kapli na Lemberku

18.00 – Mons. Josef Socha

14. června – Pouť nemocných královéhradecké diecéze

11.00 – Mons. Dominik Duka OP

28. června – Pouť ke sv. Zdislavě, „Perle české šlechty“

11.00 – Mons. Jaroslav Škarvada (česko-německá)

3. srpna – Výročí posvěcení baziliky – 9.30

10. srpna – Pouť ke cti sv. Vavřince, patrona farnosti

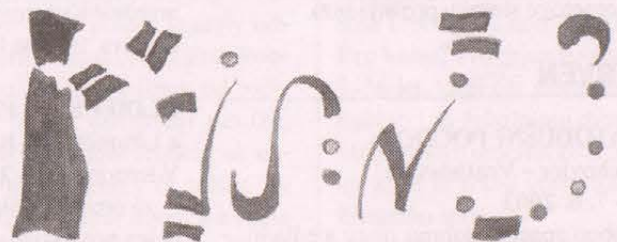
9.30 – Mons. Karel Havelka

5. října – Pouť ke cti Panny Marie, Královny růžence

9.30 – P. Jiří Hladík OCr.

Svátost smíření vždy 30 minut před začátkem bohoslužeb.

GREGORIÁNSKÝ SEMINÁŘ

Canta et ambula

od 30.6. do 5.7.2003 - Hradec Králové

„Jsme poutníky na cestě k věčnosti. Naši poutní písní jsou žalmy.“ Sv. Augustýn

Gregoriánský chorál je jed-
nohlas, nemá žádný pevný
rytmus, není se tedy o co
opřít. Jen melodie slova, hu-
dební fráze co nejvíce spja-
tá s přirozenou výslovností
textu. Skladatelé gregorián-
ského repertoáru vytvářeli
melodie tak, jako sklář fou-
ká do píšťaly a vyfukuje ná-
dobu ze skla.

Kurzy proběhnou ve třídách
Katedry hudební výchovy PF
UHK v Novém Adalbertinu.
Účelem semináře je rozšířit
povědomí o gregoriánském
repertoáru a jeho využití
v průběhu liturgie.

Seminář je určen dirigentům
chrámových kůrů, zpěvá-
kům kůrů, varhaníkům, klé-
ru a všem, kteří rádi zpívají.

www.diecezch.cz/cantaetambula
Kontakt: Jiří Hodina, mobil: 604 241 801
e-mail: cantaetambula@diecezch.cz

Většina akcí center se koná
V DIECÉZNÍM DOMĚ KARDINÁLA TROCHTY

bývalý teologický konvikt, Komenského 4,
 412 01 Litoměřice, telefon 416 732 077

Foto Jan Rosenauer

Centrum pro mládež (DCM)

INTERNETOVÉ STRÁNKY diecézního centra pro mládež

Adresa je www.litomerice.signaly.cz

Pokud na stránky DCM zabrousíte a zjistíte, že vám tam něco chybí nebo je tam nějaká chyba či nedostatek, budeme moc rádi za jakoukoli připomínku na adresu DCM.

DOBROVOLNÁ SLUŽBA V KATOLICKÉ CÍRKVI (volontariát)

Kdo jsou dobrovolníci? - Věřící mladí lidé, nejméně 18letí, kteří chtějí rok svého života věnovat službě Bohu a církvi. Zájemci se nejprve rok připravují a pak jeden rok žijí ve 2-4 členných skupinkách na konkrétních farách s místním knězem, který o dobrovolníky má zájem a také se na společnou práci připravoval. Informace a přihlášky (**do 15. června**) přímo na DCM. Více informací najdete také na www.signaly.cz (internetové stránky pro mládež).

ČERVEN

SVATODUŠNÍ POCHOD

Příchovice – Vratislavice

6. – 7. 6. 2003

S sebou spacák, dobrou obuv a náladu...

Pátek 6. 6. – příjezd do Příchovic na faru 19.15 – večere

20.30 – večerní chvály v kostele sv. Víta

Sobota 7. 6.

8.30 – snídaně a slovo na pochod

Pochod přes Velké Hamry, Černou Studnici, Dobrou Vodu a Milíře do Vratislavic; odpočinek, teplá večere; 21.00 – svatodušní vigilie v Kapli Vzkříšení, oslavuje P. Vláška Novák

Další info a přihlášky:

e-mail: farnost-vrat@rkc-lbc.cz, tel.

777 823 215, farnost-vrat.rkc-lbc.cz

EMAUZSKÉ DNY

Kdy? 29. června – 2. července 2003

Kde? v Diecézním domě kardinála

Trochtov v Litoměřicích

Více informací na protější stránce

ČERVENEC

XIV. KONFERENCE KATOLICKÉ CHARIZMATICKÉ OBNOVY

Kdy: 2. – 6. 7. *Kde:* Ostrava

Motto: „Jsme proměňováni k Jeho obrazu mocí Ducha Páně.“ (srv. 2 Kor 3,18)

Předběžný program:

Středa: mše svatá, adorace.

Čtvrtek: dop. „Jako Boží obraz“ (archimandrita Gajek), odp. „Sebepřijetí“ (P. Serafím, Ocarm.), večer – koncert;

Pátek: dop. „Hřích jako narušení lidství v člověku“, odp. „Ten, který slouží“ (Lk 22, 27) (archimandrita Gajek), večer – dělený program;

Sobota: dop. „Pokora Kristova“ (Katka Lachmanová), odp. „...mocí Ducha Páně“ (manželé Svobodovi), večer – modlitba za naplnění Duchem;

Neděle: „Ať nad vámi Hospodin rozjasní svou tvář“ (P. Michael Špilar)

Přihlášky na www.cho.cz a na adrese:

manželé Kučerovi, Gregorova 4, 702 00 Ostrava, tel. 596 120 845

III. DIECÉZNÍ PĚŠÍ POUŤ MLÁDEŽE

z Litoměřic do Bozkova u Semil

V termínu 20. – 25. července 2003.

...za nová kněžská a řeholní povolání nejen pro naši diecézi, za dobré rodiny, za mír ve světě

Předběžná trasa: Ústěk – Doksy – Mnichovo Hradiště – Turnov – Semily – Bozkov.

Bližší informace na DCM.

SRPEN

JUMP

Kdy: 3. – 10. 8.

Kde: Kostelní Vydří

Tábor s (nejen) duchovním programem pro teenagery (holky od 14, kluci od 15 do 20 let) Hry, sport, tvořivé a zájmové dílny, přednášky, modlitba, koncert, divadlo...

Bližší informace a přihlášky:

www.cho.cz

Standa Michal, Nad Tratí 7, 594 01 Velké Meziříčí, standa.michal@email.cz

DCM, Komenského 4,

412 82 Litoměřice

Telefon: 416 738 065

Mobil: 603 452 001

E-mail: daniela.dcm@tiscali.cz

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ Třešť u Jihlavy 17. – 23. srpna 2003

Určeno pro mladé lidi, kteří jsou nebo v budoucnu chtějí být aktivní v církvi (ve farnosti, v diecézi)

Co bude na programu: katecheze, workshopy, kultura, sport...

Kde se bude setkání konat: v Domově mládeže a na Středním odborném učilišti v Třešti

Cena: 700 Kč (Samozřejmě pokud člověk nemůže takovou částku dát, je možné obrátit se na DCM.)

Jak se přihlásit: prostřednictvím Diecézního centra pro mládež

Kdy se přihlásit: nejpozději do konce května

CELÉ PRÁZDNINY

ANTIOCHIA 2003

„V Antiochii byli učenící poprvé nazváni křesťany.“ (Sk 11, 26)

Naší Antiochií bude některá z vymírajících farností v naší republice. Svědčit o Kristu budeme naším osobním příkladem, prací pro místní lidi, ale hlavně se budeme věnovat mládeži a dětem.

Bydlet budeme na faře, jednotlivé turnusy povedou bohoslovci, celá akce je určena pro mládež od 16 let, jídlo si nějaké přivezeme a na zbytek se složíme.

Jsou pro Tebe připraveny čtyři turnusy, do kterých se můžeš zapojit:

A: 30. 6. – 12. 7.

B: 11. 7. – 26. 7.

C: 25. 7. – 9. 8.

D: 8. 8. – 23. 8.

Bližší informace: Jan Košárek,

www.antiochia.zde.cz,

antiochia@seznam.cz

Exercicie pro seniory

Na přelomu března a dubna letošního roku se v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích pod záštitou Diecézního pastoračního centra uskutečnily exercicie pro seniory. Sešlo se nás padesát v důchodovém věku a prožili jsem bohatství dnů pod vedením MUDr. Ladislava Kubíčka.

Jaká byla náplň? Čím je svět a společnost krizovější, zamotanější a prázdnější, tím víc musí křesťan své křesťanství opravdu naplno žít a stávat se ochotným spolupracovníkem na spásitelské úloze Boží, prožívat svou odpovědnost nejen za rodinu, farnost a národ, ale i za svět. V čase, kdy se už nemusíme honit v zaměstnání, můžeme vnímat všechny dary Boží, děkovat za ně a radovat se i z daru stáří, protože v něm máme svůj úkol, i když neseme kříž různých nemocí a omezení. Je to kříž přesně vyměřený na naši míru, a protože je daný z lásky, dostaneme i potřebné množství síly k jeho nesení.

Byly to tři dny naplněné krásou a vraceli jsme se domů jako z hory Tábor. Děkujeme všemu personálu Diecézního domu, Pastoračnímu centru, P. Kubíčkoví a hlavně Pánu, že nás tam pozval.

Marie Zástěrová, Kralupy nad Vltavou

Katechetické centrum

Poděkování za účast v projektu Pastelka pro Ukrajinu

Během letošní doby postní (tj. 3. března až 20. dubna 2003) se děti přicházející na hodiny náboženství mohli pod vedením svých katechetů a kněží zapojit do projektu Pastelka pro Ukrajinu, který nabídlo Katechetické centrum v Litoměřicích ve spolupráci s občanským sdružením Východní mise zastupovaným P. Leopoldem Pasekou.

Projekt vznikl na základě dlouhodobé spolupráce P. Leopolda Paseky se sestrami Vincentkami v římskokatolické farnosti Dolhé (Zakarpatská oblast Ukrajiny), které zde vyučují náboženství, pracují s dětmi a mládeží ve volném čase, ale také se starají o nemocné a chudé obyvatele vesnice. Sestry se při své práci neustále potýkají s velkým materiálním nedostatkem. Chybí

Mgr. Irena Duchoňová při balení nasbíraných pastelek

jim obvazový materiál, léky, ale i kytara či psací potřeby a pastelky. Proto jsme se rozhodli jim poskytnout konkrétní pomoc.

Setkání pastoračních asistentů, katechetů a laiků aktivních ve farnostech

Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. (Jan 13, 14)

20. – 22. června 2003
v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích

Téma: Služba v církvi a ve světě

Nenechte si ujít setkání v malebné přírodní scéně poutního místa Hejnice s bohatým programem ve vzájemném živém společenství.

Jako přednášející přijede P. Jaroslav Brož Th.D. S.S.L. Při práci ve skupinách na témata služba v politice, ve zdravotnictví, ve výchově, v krajních životních situacích, služba sociální a charitativní, nás budou doprovázet odborní lektoři.

Ubytování a strava po celý pobyt na osobu stojí 300 Kč

Přihlášky: DPC, Komenského 4, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416 738 036, 416 732 077 E-mail: pastoračni.ltm@quick.cz

Program v Diecézním domě kardinála Trochty

Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel. 416 732 077, www.webpark.cz/ddkt

29. 6. – 2. 7. Emauzské dny – viz rámeček dole

9. – 13. 7.

Exercicie salesiáni

25. 7. – 3. 8.

Exercicie pro rodiny

17. – 21. 9.

Exercicie salesiánských spolupracovníků

Zde jsou uvedeny pouze vlastní akce DDKT, další akce pořádají jednotlivá centra

Emauzské dny

Motto: „Pane, pomoz mi být tím, čím chceš, abych byl!“

Kdy? 29. 6. – 2. 7. 2003

Kde? V Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích

Pro koho? Pro chlapce ve věku 9–16 let, kteří cítí povolání ke kněžství či řeholnímu životu. Měly by vám umožnit klást otázky, které se týkají volby tohoto životního stavu.

Co vás čeká: Společná modlitba, témata, možnost ptát se, hry, soutěže...

Bližší informace a přihlášky: Bližší informace a přihlášku můžete získat na KC v Litoměřicích či na internetových stránkách Diecézního domu:

www.webpark.cz/ddkt

Za kolik? 150 Kč

Kdo je organizátor?

Katechetické centrum a Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích.

Kontaktní osoba Mgr. Irena Duchoňová, Katechetické centrum, Komenského 4, 412 01 Litoměřice

Tel.: 416 73 80 72, 416 73 20 77 katech.centrltm@c-mail.cz

Úkolem dětí bylo, aby se během doby postní snažily odpuště si sladkosti či jiné drobnosti, na které jinak od rodičů běžně dostávají peníze, a za ušetřenou částku pak nakoupit pastelky či tužky. Ty budou během měsíce května předány P. Pasekou dětem v Dolhé.

Do projektu se zapojili katecheté s dětmi z farností Nový Bor, Ústí nad Labem, Most, Litoměřice, Volfartice, Mšeno a okolí, Nebožely a okolí, Mladá Boleslav, Mělník, Mariánské Radčice a Osek.

Celkem se vybralo 2972 ks pastelek a tužek.

Všem štědrým dětským dárčům i katechetům a kněžím, kteří tento projekt podpořili, za děti z Dolhé již nyní velmi děkujeme!

Mgr. Irena Duchoňová, KC Litoměřice a P. Leopold Paseka, Nebožely

Turnaj ve stolním tenisu

V orlovně v Lomnici nad Popelkou proběhl v sobotu 29. března turnaj ve stolním tenise. Úvodní mši svatě předsedali tři kněží – členové Orla – z Lomnice, Jablonce n. N. a Loukova u Semil. Poté se třicet hráčů pustilo do bojů.

Z devíti žáků první místa zaujali Jakub Vaňásek z Vysokého Mýta, Martin Hylmar ze Studence a Lukáš Lachman z Vysokého Mýta, z šesti juniorů byli nejlepší Pavel Kopecký a Martin Dvořák z Vysokého Mýta a Karel Adamec z Orlice, z 15 mužů pak Václav Adamec z Orlice, Josef Jebavý ze Studence a Karel Adamec z Orlice.

Je to poprvé, a doufáme, že ne naposled, kdy se orelský kvalifikační turnaj konal v Libereckém kraji, a také se na něm podílelo různou měrou všech šest orelských jednot tohoto kraje.

Vít Jůza

Vzpomínáme na pana faráře Františka Vítka

Dne 6. května uplynulo deset let, kdy Bůh povolal k sobě duchovního správce v Tatobitech P. Františka Vítka.

Narodil se v roce 1923 v Žerovinách v okrese Hodonín. Knězem se stal v Kladně v roce 1952. Jelikož neměl státní souhlas k veřejné kněžské službě, pracoval v civilním zaměstnání.

Teprve v roce 1969 nastoupil do duchovní správy v Příchovicích u Tanvaldu. Dále působil ve Vyskří a Lubošovicích. V roce 1977 se stal duchovním správcem v Lubošovicích, kde působil až do roku 1991.

Důstojný otec Vítek si získal srdce mnoha lidí kraje pod Kozákovem. Jeho mnohaleté civilní zaměstnání mu pomohlo nahlédnout do mentality mnoha lidí, a to dovedl uplatnit v duchovní správě. Měl rád děti a i v těžkých sedmdesátých a osmdesátých letech dokázal přivádět lidi do kostela. Vypomáhal také panu vikáři v Turnově.

Svůj pozemský život skončil v kruhu svých přátel ve Zlíně 6. května 1993. Na jeho působení zůstanou v tatobské farnosti vždy hezké a milé vzpomínky. Ať mu Bůh oplatí jeho věrnou službu.

Josef Šírek, Tatobity

Pokus o odpověď

Motto: „Já jsem cesta, pravda a život“

Dotazoval jsem se děti, zda je netrápí nějaká nezodpovězená otázka. Přihlásilo se děvče, kterému v určitém společenství byla položena otázka: „Proč věříš?“ a přidala dětskou otázku: „Proč nás rodiče nutí chodit do kostela?“ Slíbil jsem jí, že se nad otázkami zamyslím. A zde jsou moje odpovědi:

Proč věříš?

V mládí se na tuto otázku hledá těžko odpověď. Starší lidé už mají praktické zkušenosti s Bohem. Jsou mu mnohdy zavázáni za svou životní cestu. Nemusí to být vždy jen uzdravení či vyhnutí se nebezpečí, ale celoživotní vděčnost za Boží požehnání.

Mládí je dobou hledání. Mladý člověk hledá své místo ve společnosti, ale také ve své rodině. Čím mohu být a chci být příkladem svým sourozencům a i svým rodičům? Jak naplňovat čtvrté přikázání?

Většina mladých lidí má své vzory – idoly. „Takovým bych chtěl(a) být...“ Dnes je výběr idolů veliký, především vlivem televize a internetu. I noviny nabízejí čtenářům různé senzacce o hercích, zpěvácích a sportovcích. Ale vše je jen vyhledáváním senzací.

My věřící jsme také nedávno opět prožívali připomínku velké události – Ježíšova zmrtvýchvstání. Musela to být úžasná zpráva: „Viděla jsem Pána!“ (Jan 20, 18). Kolik televizních štábů by se sjelo do Jeruzaléma?! Kolik rozhovorů by bylo natočeno?! Jistě by nechyběl ani blesk fotoaparátu, aby byla zaznamenána zkrvavená Veronika rouška a plátna Ježíše.

Idolové přicházejí a odcházejí, a to nejen na scénu, ale i z ní. Snad po nich zůstane několik nosičů s nahrávkami a majetek, který bude jablkem sváru. Byli to „mocní idolové“ na tomto světě, ale žádný z nich nezvítězil nad smrtí. Naopak, mnohé z nich dějiny po jejich smrti odsoudily.

I Ježíš odešel z našeho pozemského světa do nebeského

království, ale jako vítěz nad smrtí a zlem. Odešel, aby každému z nás, kdo jde za ním, splnil svůj slib a u posledního soudu se ho zastal. Jen Ježíš říká všem lidem bez rozdílu a všem staletím – tedy i nám: „Já jsem cesta, pravda a život!“

Proč nás rodiče nutí chodit do kostela?

Na tuto otázku si ono děvče dalo okamžitou odpověď. „Jsem ráda, že jsem se naučila lyžovat. Rodiče mě vlastně k tomu nutili. Dnes jsem ráda, že to umím“.

Všichni, kteří jsme byli rodiči nuceni chodit do kostela a zůstali jsme Bohu věrni, dnes cítíme vděčnost svým rodičům. Jsme jim vděční za systematickosti, dochvilnost, věrnost, za smysl pro povinnost a za to, že jsme nemuseli hledat cestu k Bohu až v dospělosti a sami. Když jsme třeba na „Půlnoční“ obklopeni davem nevěřících, víme, co se děje u oltáře a jsme takřkajíc doma v domě modlitby. Oni bohužel ne, a to je škoda.

Dnešní mladí lidé vychovávají bez náboženství a bez úcty k Bohu a posvátným věcem pak dokáží dělat i velmi nepěkné věci. Nedávno například někteří z této „dnešní mládeže“ namalovali hákový kříž na pomníček na okraji Mladé Boleslavi, který tam byl postavený na památku děvčete, které na konci války nosilo zajatcům jídlo...

Ale vraťme se k povinnosti chodit do kostela: Je to významný prvek v životě dítěte. Není to jen naplnění třetího přikázání desatera. Je to příklad vytváření křesťanského společenství, ať už v kostele nebo před ním.

Je dobré mít jako rodič čisté svědomí, že jsem pro dobro svých dětí udělal vše – i to, že jsem je vodil do kostela. Až dorostou, rozhodnou se samy, zda půjdou svůj život s Bohem nebo bez něho. Jaká bude jejich odpověď na otázku: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než tito?“ Jednou On položí tuto otázku i tobě!

František Němeček,
Mladá Boleslav

Den matek 2003

Pamatuj si ze svého dětství, jak jsme vždy druhou květnovou neděli trhali květy střemchy a šeríku, abychom měli kytici pro maminku. Den matek se tehdy držel jak ve městě, tak na vesnici. V padesátých letech ustoupil Mezinárodnímu dni žen – a ten se slavil všude, hlavně po hospodách. Se změnou poměrů se vrátila i oslava Dne matek.

Jaký je pohled církve na ženy – na vdané ženy, matky – si můžeme také zjistit, když se podíváme na seznam svetic. Je v něm stále více panen, několik svatých vdov, uctívaných především za to, co učinily až po smrti svého manžela, a jen málo vdaných žen. Líčení jejich životů se soustřeďují na jejich duchovní zkušenosti, ne na jejich manželství. Ženy uzavřené do soukromí rodinného kruhu byly vedeny k tomu, aby se podřizovaly mužům a vychovávaly děti ve víře, ale mimo tento uzavřený kruh jejich problémy a jejich skutky nebyly známy.

I když církev začala v poslední době klást stále větší důraz na význam rodiny, uskutečnilo se jen několik málo svatořečení či blahorečení, které by nabídly ženám vzor při plnění složitých úkolů ve vztahu k manželovi a při výchově dětí. Abbé Thierry Lelièvre uvádí seznam 11 žen svatořečených a dalších 25 žen blahorečených v letech 1964 až 1984. Všechny, až na jednu, blah. Kateri Tekatwithu, americkou indiánskou dívku, která žila v křesťanské vesnici, byly členkami různých řádů.

Není těžké pochopit, proč tomu tak je. Ženy, které žijí v klášteře, jsou dobře známy svým představeným a jejich duchovní vývoj je pečlivě zkoumán, a tak rozhodnout o jejich svatosti lze relativně snadno; jen málo vdaných žen však přitahuje takovou pozornost ke svému duchovnímu životu. To, co se děje v uzavřeném rodinném kruhu, bývá často nepovšimnuto a neznámo.

Mezi katolickými manželkami a matkami může být mnoho neznámých svatých, u nichž naděje na veřejné uznání jsou zákonitě omezené. Navíc jsou životní příběhy vdaných žen málokdy detailně zaznamenány. Pro větší část lidských dějin bylo manželství pro téměř všechny ženy povoláním na plný úvazek a mnohé z nich poté, co vychovaly děti, už dlouho nežily.

Teprve ve 20. století byla výchova dětí a práce v domácnosti uznána za základ křesťanského rodinného života a téměř neviditelné matce se dostalo důstojnosti a cti. Panenství je povolání, manželství však také. Manželství a mateřství obnáší vždy řadu nejrůznějších rolí, časovou tíseň a účast na hlubokých mezilidských vztazích. Tituly »manželka« a »matka« nepopisují jen společenské postavení, ony znamenají nepřetržitou aktivitu trvající léta, která může vést až k nejvyšším stupňům svatosti.

Tak tohle všechno bychom si my mužové měli uvědomit, až budeme o Dnu matek přát svým maminkám, manželkám, snoubenkám a všem ženám, na nichž nám záleží. Co když právě ta vaše bude kandidátkou úcty oltáře!

Poznámka na závěr (pro skeptiky):

Když budete říkat, co nám může nějaký farář kázat o rodině a o manželství, tak pozor! Já tu zkušenost mám. Byl jsem přes třicet let ženat; nyní jsem pět let vdovcem a s manželkou jsme vychovali dvě děti.

P. Jan Chmelář

Džbán vody

Letos ve Svatém týdnu, v pondělí 14. dubna, se nám podařilo uskutečnit ve spolupráci se Zvláštní školou ve Velkém Březně pásmo o umučení a vzkříšení Kristově v kostele svatého Václava ve Valtřově. Scénář jsem sestavoval poprvé před 11 léty, kdy jsme hru předváděli jako křížovou cestu v přírodě u Mnichova Hradiště, později se jednalo o jevištní verzi na brněnském Biskupském gymnáziu, kde jsem studoval.

Text pásma je určený pro recitaci a zpěv. Jedinou osobou, která zde vystupuje, je Pilát. Z „davů lidí“ jsou pak na scénu přinášeny rekvizity jako svíce, chléb, trnová koruna, jídášský měšec, kříž a Veroničina rouška. Scénka je zakončena radostným společenstvím v kruhu kolem Vzkříšeného, jež symbolizuje znovu rozsvícený paškál. Takto popsaná hra se nám vydařila i ve Valtřově díky úsilí učitelů i dětí ze zmíněné školy.

Jáhen Pavel Ajchler

Biblio-drama

aneb tvořivé setkání nad Bibli

V sobotu 24. května 2003 na faře v Liberci – Ruprechticích v 10 hodin se uskuteční seminář Biblio-dramatu

Bibliodrama je jedním ze způsobů skupinové práce s biblií, ve kterém máme příležitost k prožití, objasnění a přijetí biblického textu, a to prostřednictvím tvořivého přístupu a individuálního ztvárnění. Drama se rodí jako setkání biblických příběhů s našimi životy. Pořádá občanské sdružení POD, vede Mgr. Elena Strupková. Cena za seminář 250 Kč. Tel.: 723 189 871 nebo na filip@ofm.cz

Zdislava na Internetu

Nové internetové stránky Zdislavy mají za sebou již více než dva měsíce své existence. Od jejich spuštění se toho mnoho změnilo a mnoho se toho ještě změní. Nicméně dovolují si tvrdit, že stránky se již úspěšně zaběhly.

Návštěvnost, která se běžně pohybuje okolo deseti až patnácti návštěvníků denně, v tomto měsíci hodně zvýšilo zařazení našich stránek do kritiky webu na internetovém serveru Interval.cz. Díky podnětům z této kritiky a nápadům naší redakce se můžete těšit na několik vylepšení a změn, z nichž se mi zatím podařilo zrealizovat možnost přidání pořádaných akcí do Zdislavy přes Internet.

V měsíci dubnu jste se mohli zapojit do ankety „V jaké podobě čtete Zdislavu?“, nyní máte pro změnu možnost ovlivnit hlasování na anketní otázku: „Jak často navštěvujete stránky Zdislavy?“. Své názory, nápady a připomínky můžete prezentovat také v návštěvní knize, nebo je přímo zaslat redakci.

Dominik Fišer

Jozue – žák proroka a vůdce lidu

✦ P. Jiří Voleský – Trmice

Z biblických vyprávění o postavě Jozue ově nám příliš nevyniknou osobní rysy této důležité starozákonní postavy. Ta je vylíčena spíše schematicky, události z Jozuova působení jsou přísně podřízeny iniciativě Hospodinově, osobitost Jozua za nimi téměř zaniká.

Podívejme se tedy na Jozuovu postavu z tohoto zorného úhlu. Jozue věrně následuje svého učitele a vychovatele Mojžíše, nechává se od něho dokonale zformovat, aniž by ztratil svou osobní identitu, a po této intenzivní a blahodárné výchově se sám ujmá obrovského úkolu – vůdcovství Božího národa při náročném úkolu obzavování zaslíbené země.

Věrný následovník svého mistra

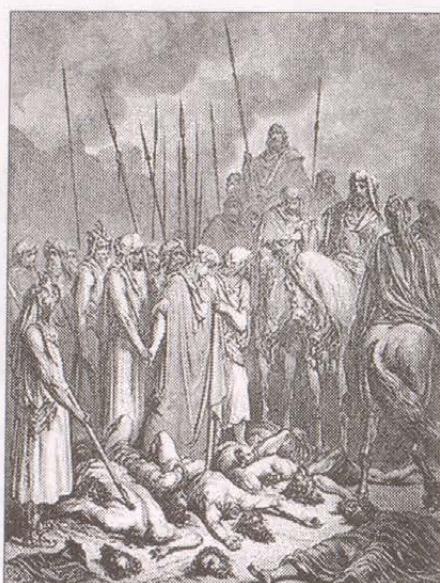
Dar Božího zákona pro praktický život celého vyvoleného národa je Mojžíšem zástupně přijat na Boží hoře Sinaji. Jediný člověk, který jej při této veliké události doprovází, je Jozue.

Jozue je tedy svědkem nejintimnějšího setkání Mojžíše se samotným Hospodinem. Pozorně doprovází svého pána, kterému věrně přisluhuje v těch nejdůležitějších okamžicích jeho životního díla. Jozue se v tomto smyslu stává prvním a nejpilnějším žákem velikého duchovního učitele. Učí se a nechává se vychovávat od svého mistra prostřednictvím neustálého životního kontaktu s ním ve všech – především v důležitých – životních okolnostech. Je svědkem Mojžíšova jednání a smýšlení jak v jeho postojích vůči Bohu, tak v jeho působení mezi lidmi. Podobným způsobem později vychovávali proroci své žáky a následovníky, stejně se o to snažili farizeové, stejně postupoval i Ježíš.

Neustálé přebývání žáka u jeho učitele formuje jeho postoje a jednání mnohem působivěji a hlouběji než pouhé poznávání a vyučování skrze myšlenky a slova. Pro dnešní moderní dobu tolik zatíženou inflací slova a přemírou informací je to snad nejdůležitější pravidlo pro misijní šíření poznání Boha.

Prostřednictvím člověka zformován Bohem

Jozue se oddaně svěruje Mojžíšovu vedení a výchově, neboť v něm uznává Bohem chtěnou a vedenou autoritu. Staví se

postupně na vlastní nohy ve stínu svého velikého učitele. Je bezesporu jiný než Mojžíš – především ve své mladistvé bojovnosti a agresivitě – ale právě pevná autorita jeho učitele mu dává dostatek prostoru a bezpečí pro rozvinutí vlastních charismatických obdarování. Jeho síla, odvahy, organizační schopnosti a bojovnost se mohou plně rozvinout pro službu Bohu a celé společnosti Božího lidu právě pod vedením a ochranou velikého muže Božího, Mojžíše.

Připomeňme si v této souvislosti dvě důležité události týkající se Jozua. První je boj proti lidu Amáleka, který se svévolně a protibožsky staví do cesty postupu Božího lidu směrem k zaslíbené zemi. Mojžíš, podporován pomocí Árona a Chúra, se modlí na pahorku poblíž bitvy, zatímco Jozue velí izraelským bojovým oddílům na bitevním poli. Bitva je vítězně vybojována, přičemž je bibli zdůrazněna úloha za vítězství se modlícího Mojžíše. Jozuova role zde však nesmí být podceňována. Ačkoli je modlitba prvotním a podstatným bojem proti Božím nepřítelům, musí stejně tak praktická, konkrétní akce jít ruku v ruce s tímto modlitebním úsilím.

Druhá událost je vyslání zvědě do zaslíbené země, která je zatím obsazena cizím obyvatelstvem, které musí být duchovně poraženo čistotou víry a poslušností Božího lidu. Mezi dvanácti zvěď je též Jozue. Jediný on společně s Kálebem plně a bezpečně důvěřují, že Hospodin může skrze jejich slabé vojenské oddíly obsadit celou zemi, která je poseta silně – zdánlivě nedobytné – opevněnými městy. Jozue si

je zcela jist, že Bůh může učinit v tomto případě i přirozeně a logicky nemožné: porazit mnohonásobně silnějšího nepřítel.

Jozue se tedy ve škole Mojžíše učí poznávat svou specifickou životní úlohu, která je mu svěřena samotným Hospodinem. Nebojí se ve svém mládí zdánlivě ztrácet „svůj názor“, aby získal nadčasový názor Boží, s kterým se ztotožňuje i ve svém konkrétním pozemském poslání. Že toto poslání, které mu bylo jedinečně dáno samotným Bohem, skutečně naplnil, o tom svědčí celá kniha *Jozue*.

Moudrý a zodpovědný vůdce Božího lidu

Celá kniha *Jozue* je velkolepým svědectvím o mocném Božím působení skrze lidskou slabost, která je však ochotná zcela se spoléhat na Boží pomoc. Jozuova postava je zde ztělesněním této skutečnosti. V tomto smyslu je dokonalým učedníkem svého mistra. Stejně jako Mojžíš na jedné straně zcela důvěřuje Boží pomoci, na straně druhé se plně svou iniciativou odevzdává dílu, o kterém je přesvědčen, že za ním svou spásnou vůli stojí Hospodin.

Pokusme se pod vlivem této úvahy zamyslet nad svým vlastním životním putováním. Jsme ochotni podobně jako Jozue podřídit své životní plány a ambice osvědčenému příkladu předchůdců, kteří svůj život plodně naplnili nadčasovým Božím posláním? Necháváme se inspirovat životy svatých, kteří svým životním nasazením pro Boha a bližní zanechali zde ve světě stopu Bohem chtěné cesty pro mnohé další poslušné následovníky? Nejsme naopak příliš sobecky a úzkoprse zahleděni do svého malého a ješitného „já“, které chceme zdůraznit na úkor svobody a důstojnosti druhých i samotného Boha? Jozue se nám může stávat ve všech těchto otázkách příhodným průvodcem a pomocníkem.

